

Arrest

nr. 265 101 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoekster om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 31 januari 2020 een vierde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2020 werd dit verzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard.

Op 13 januari 2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/07/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, zonder geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 10/07/2015, 26/10/2017, 19/07/2018 en 12/04/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 8 van het EVRM

Schending van de zorgvuldigheidsplicht, inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen en het hoorrecht in het bijzonder;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel verzoekster nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende haar dossier;

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de Raad van State in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

“soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expressément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Vrij vertaald :

“eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d’être entendu en matière d’asile et migration : perspectives belges et européennes”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu het onomstotelijk vast staat dat aan beide voorwaarden werd voldaan :

- *de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoekster*
- *bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoekster zelf richtte en gebaseerd is op haar eigen en persoonlijke situatie*

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoekster om haar toe te laten de medische toestand in Somalië toe te lichten, de Staatssecretaris een beslissing nam;

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid, laat staan dat het hoorrecht, eventueel onrechtstreeks, geëerbiedigd is geworden.

Dat de Staatssecretaris zich had dienen te beraden over de actuele toestand van verzoekster en niet plots na anderhalf jaar een bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen, zonder na te gaan of de toestand van verzoekster werkelijk gewijzigd is;

Dat verzoekster immers kan bogen op artikel 8 van het EVRM welk stelt dat het gezinsleven beschermd wordt;

Dat verzoekster dit in een persoonlijk gesprek, dan wel na een vraag om inlichtingen, had kunnen toelichten;

Dat een zorgvuldige overheid alleszins niet meer dan anderhalf jaar wacht om huidige beslissing te treffen, na haar eerdere bevel van 12 april 2019;

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op een overheid, laat staan dat het hoorrecht eventueel onrechtstreeks geëerbiedigd is geworden;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoekster hebben uitgenodigd, dan had zij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoekster niet werd gehonoreerd en zij haar dossier dan ook niet terdege kon verdedigen;

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoekster ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om haar opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belges et européennes", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet;

Dat bovendien betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belges et européennes", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEKI., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd;

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoekster van toepassing is;

Dat de beslissing niet urgent was;

Dat verzoekster perfect in de mogelijkheid is/was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van haar adres en verblijfplaats;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoekster had moeten behelzen;

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoekster te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen;

Dat ook artikel 8 van het EVRM werd geschonden welk het recht op eerbiediging van het gezinsleven garandeert;

Dat verzoekster immers een procedure startte om te kunnen huwen met de heer A. Y., voornoemd;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, mocht ze de moeite hebben genomen verzoekster uit te nodigen om gehoord te worden, dit had kunnen gemeld worden;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dient rekening te houden met volgende elementen :

- *de aard en de hechtheid van de gezinsband*
- *de duur van het verblijf in België*
- *het bestaan van familiale, culturele of sociale banden met je land van herkomst*

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet uitweidt over de gezinstoestand van verzoekster en dus voorbijgaat aan de elementaire verplichting na te gaan wat de toestand van verzoekster is;

Dat het voorgenomen huwelijk alleszins een element is in de overweging, althans had moeten zijn;

Dat de Staatssecretaris dan ook ernstig in gebreke blijft om een correcte motivering te geven, zoals nochtans vereist door de wet;"

3.2. In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij wenst te huwen met haar partner. Zij betoogt dat verweerder niet heeft gemotiveerd over haar gezinstoestand en hierdoor voorbij is gegaan aan een elementaire verplichting.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt om in het huwelijk te treden. Daarenboven verduidelijkt verzoekster niet waarom haar voorgenomen huwelijk tot gevolg zou hebben dat de verblijfsreglementering niet meer van toepassing zou zijn. Tot slot wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings op 16 november 2020 een negatief advies uitbracht waarin werd geconcludeerd dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Op basis van het voormeld advies werd de huwelijksvoltrekking geweigerd.

Volledigheidshalve dient de Raad eraan te herinneren dat schijnrelaties niet beschouwd kunnen worden als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster verduidelijkt niet welke andere elementen in rekening moesten worden gebracht in het kader van een afweging van de eventuele positieve verplichting. Een schending van verzoeksters familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Verzoekster betoogt dat zij niet gehoord werd door verweerder en hierdoor geen bijkomende toelichtingen heeft kunnen verschaffen over haar gezinsleven en de medische toestand in Somalië.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het recht om gehoord te worden naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Zoals uit de bovenstaande vaststellingen volgt, zijn de elementen die verzoekster aanvoert betreffende haar gezinsleven niet van die aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op haar situatie. Aangaande de medische situatie in Somalië, laat verzoekster na om te dit element te verduidelijken. Uit haar summier betoog kan er dan niet worden afgeleid dat dit element het afleveren van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. De Raad dient vast te stellen dat een schending van het hoorrecht niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekster ontwikkelt geen verdere grieven die kunnen wijzen op een schending van de overige in de aanhef van het middel opgesomde rechtsregels en rechtsbeginselen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT